FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

föredraget den 16 april 2002 [1]

I — Inledning

1. Denna ogiltighetstalan rör dels under vilka villkor de nationella myndigheterna skulle utföra vissa kontroller inom området för EUGFJ och om kontrollerna i fråga faktiskt har utförts i överensstämmelse med tillämpliga bestämmelser, dels huruvida kommissionen kan besluta om korrigeringar av exportbidrag under tiden från det att resultaten från EUGFJ meddelas till det att de konstaterade bristerna åtgärdats. Talan rör även skyldigheten att iaktta bestämmelserna om reglering av gemenskapens produktion av persikor och nektariner och utbetalning av ett minimipris till producenten.

1 — Originalspråk: tyska.

II — Tillämpliga bestämmelser

2. Med anledning av det stora antalet tillämpliga bestämmelser citerar jag dem inte var för sig och inte i deras helhet. Deras huvudsakliga innehåll kommer i stället att framgå av antingen parternas argumentering eller den rättsliga bedömningen. Här skall bara i korthet erinras om att det i förevarande mål särskilt är fråga om följande förordningar:

1) *Finansieringen av jordbrukspolitiken*

— Rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av de gemensamma jordbrukspolitiken [2] i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1287/95 av den 22 maj 1995 om ändring av förordning (EEG) nr 729/70 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (nedan kallad förordning nr 729/70) [3]

2 — EGT L 94, s. 13, svensk specialutgåva, område 3, volym 3, s. 23.

3 — EGT L 125, s. 1.

— Kommissionens förordning (EG) nr 1663/95 av den 7 juli 1995 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 729/70 i fråga om förfarandet vid avslutande av räkenskaperna för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) (nedan kallad förordning nr 1663/95) [4]

2) *Exportbidrag*

— Rådets förordning (EEG) nr 386/90 av den 12 februari 1990 om kontroll i samband med export av jordbruksprodukter som berättigar till exportbidrag eller andra belopp (nedan kallad förordning nr 386/90) [5]

— Kommissionens förordning (EG) nr 2221/95 av den 20 september 1995 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 386/90 vad gäller fysisk kontroll i samband med export av jordbruksprodukter som berättigar till exportbidrag (nedan kallad förordning nr 2221/95) [6]

3) *Regleringsåtgärder när det gäller persikor och nektariner*

— Rådets förordning (EG) nr 2505/95 av den 24 oktober 1995 om reglering av gemenskapens produktion av persikor och nektariner (nedan kallad förordning nr 2505/95) [7]

— Kommissionens förordning (EG) nr 2684/95 av den 21 november 1995 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 2505/95 om sanering av gemenskapens produktion av persikor och nektariner (nedan kallad förordning nr 2684/95) [8]

4) *Bearbetning av persikor*

— Rådets förordning (EEG) nr 426/86 av den 24 februari 1986 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker (nedan kallad förordning nr 426/86) [9]

— Rådets förordning (EG) nr 2201/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker (nedan kallad förordning nr 2201/96) [10]

4 — EGT L 158, s. 6.

5 — EGT L 42, s. 6, svensk specialutgåva, område 3, volym 32, s. 36.

6 — EGT L 224, s. 13.

7 — EGT L 258, s. 1.

8 — EGT L 279, s. 3.

9 — EGT L 49, s. 1, svensk specialutgåva, område 3, volym 20, s. 107.

10 — EGT L 297, s. 29.

— Kommissionens förordning (EEG) nr 1558/91 av den 7 juni 1991 om tillämpningsföreskrifter för produktionsstödet för bearbetade produkter av frukt och grönsaker (nedan kallad förordning nr 1558/91) [11]

— Kommissionens förordning (EG) nr 504/97 av den 19 mars 1997 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 2201/96 när det gäller systemet med produktionsstöd för bearbetade produkter av frukt och grönsaker (nedan kallad förordning nr 504/97) [12]

III — Bakgrund

3. Under perioden från den 12 till den 16 maj 1997 utförde kommissionen kontroller på tullkontoren i Tessaloniki, Skydra, Pireus och Patras. Vid dessa tillfällen konstaterades olika oegentligheter vid de fysiska kontrollerna, varvid syftet var att kontrollera hur exportbidrag beviljades. Dessutom utfördes kontroller för att granska finansieringen av regleringsåtgärder för persikor och nektariner i tre administrativa distrikt som omfattar 88 procent av den yta i Grekland där persikor och nektariner skördas. Kommissionen genomförde även kontroller avseende bearbetningen av persikor i Grekland, nämligen i april och maj 1997 samt i samband med en kompletterande kontroll den 26 och den 27 den augusti 1998.

4. Kommissionen informerade Grekland om resultatet av kontrollerna i en skrivelse av den 18 september 1997 (VI/35924). I skrivelsen av den 24 november 1998 informerade kommissionen Grekland om resultatet av den nya kontrollen som hade ägt rum i augusti 1998.

5. I det omtvistade beslutet 2000/216/EG av den 1 mars 2000 [13] konstaterade kommissionen, efter att ha beaktat de bilaterala diskussionerna som ägde rum dessförinnan samt resultatet av förlikningsförfarandet, att en del av de av Grekland deklarerade kostnaderna inte stod i överensstämmelse med gemenskapsreglerna. Kommissionen uteslöt följaktligen följande kostnader från finansiering av garantisektionen inom EUGFJ:

— Exportbidrag: 339 028 666,00 GRD för åren 1996—1998 på grund av otillräckliga fysiska kontroller av exporterade varor.

11 — EGT L 144, s. 31, svensk specialutgåva, område 3, volym 37, s. 226.

12 — EGT L 78, s. 14.

13 — EGT L 67, s. 37.

— Budgetpost 1505-003 — Frukt och grönsaker: 659 967 504,00 GRD för räkenskapsåren 1996—1997 på grund av att tillämpliga bestämmelser inte har iakttagits.

— Budgetpost 1512-001 — Frukt och grönsaker: 1 966 954 869,00 GRD för räkenskapsåren 1996—1997 på grund av bristfälliga kontroller.

6. De överträdelser av gemenskapsrätten som har konstaterats återges i detalj i den sammanfattande rapporten av den 27 oktober 1999. [14] Redogörelsen för varukontrollerna avseende exportbidrag kompletterades i tillägg I till den sammanfattande rapporten av den 17 januari 2000. [15]

14 — Dokument från kommissionens generaldirektorat för jordbruk D (99) Doc. VI/10529/99 av den 27 oktober 1999. Konstaterandet angående kontrollen av varor finns i punkt 2.4, sidorna 22—23, regleringsåtgärderna i persikosektorn i punkt 3.4, sidorna 87—89 och angående bearbetningen av persikor i punkt 3.5, sidorna 89—91.

15 — Dokument från kommissionens generaldirektorat för jordbruk D (99) Doc. VI/10529/99 av den 17 januari 2000, sidorna 2—3, punkt 2.4.

IV — Parternas yrkanden

7. Republiken Grekland väckte talan mot detta beslut den 27 april 2000 och har yrkat att domstolen skall

— bifalla talan,

— ogiltigförklara eller i andra hand ändra kommissionens beslut K(2000) 488 slutlig av den 1 mars 2000 om undantagande från gemenskapsfinansiering av vissa utgifter som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), vilket under nummer 2000/216/EG har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* L 67 av den 15 mars 2000, s. 37, vad gäller de särskilda rubriker som rör finansiella korrigeringar till nackdel för Republiken Grekland.

8. Kommissionen har yrkat att domstolen skall

1. ogilla talan,

2. förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

V — Parternas grunder och rättslig bedömning

A — *Exportbidrag*

1) *De nationella kontrollerna*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

9. Den grekiska regeringen menar att uteslutandet av exportbidragen från finansieringen grundar sig på en felaktig tolkning av förordningarna nr 386/90 och nr 2221/95 samt på en oriktig bedömning av omständigheterna. Den har gjort gällande att i artiklarna 2 och 3 i förordning nr 386/90 uppställs endast krav på en minimikontrollavgift avseende 5 procent av den deklarerade exporten. Inga kvalitetskrav för kontrollerna i fråga uppställs i artiklarna 5 och 7 i förordning nr 2221/95. I artikel 5 regleras endast skyldigheten att granska huruvida exportdeklarationen överensstämmer med varan med avseende på dess kvantitet, slag och egenskaper. I artikel 7 uppställs kravet att man kontinuerligt skall kunna fastställa att antalet kontroller uppgår till 5 procent och att dessa görs till föremål för en detaljerad redogörelse. De formella kvalitetskrav som uppställts av kommissionen saknar följaktligen stöd i ovannämnda bestämmelser.

10. Den grekiska regeringen anser dessutom att den i tillräcklig utsträckning har säkerställt att de kontroller som har utförts i landet håller tillräcklig kvalitet. Överensstämmelsen mellan exportdeklarationen och varan har kontrollerats i enligt med de nämnda bestämmelserna. På varje tullkontor finns tjänstemän med direktörsbefattning som har till uppgift att övervaka att kvaliteten på kontrollerna upprätthålls. Dessa kontroller kommer för övrigt inom kort att kompletteras genom att en särskild avdelning inrättas inom tullförvaltningen. Den grekiska regeringen har gjort gällande att den har för avsikt att vidta åtgärder för att införliva de regler som finns i förordningarna nr 386/90 och 2221/95 inom ramen för programmet "Agenda 2000" i enlighet med en särskild tidsplan. Den menar följaktligen att den nuvarande ordningen inte borde ha föranlett någon korrigering.

11. När det gäller kontrollformerna har den grekiska regeringen uppgett att tullkontrollanterna har använt de medel som har stått till deras förfogande, som till exempel vågar, i syfte att granska uppgifterna i exportdeklarationerna. Som svar på den kritik som den har fått, nämligen avseende att det saknas en detaljerad redo-

görelse i standardutförande, har den grekiska regeringen anfört att tullkontrollanterna är skyldiga att notera att en kontroll har ägt rum på exportdeklarationen. Den har uppgett att den har ålagt alla tullkontor att upprätta en särskild redogörelse för kontrollerna genom cirkulär T.998/84/A0019 av den 15 februari 1999. De olika tullkontoren har dessutom fått klara och precisa direktiv, vilka för övrigt i förekommande fall har kompletterats med instruktioner på lokal nivå. Enligt den grekiska regeringen gäller detta även för de lastningsdokument som exportören skall lämna till tullmyndigheterna. Kommissionen har slutligen genom skrivelse VI/35924 av den 18 september 1997 bekräftat att kontrollerna som utfördes i Grekland var tillfredsställande och att antalet utförda kontroller var högre än genomsnittet.

12. När det särskilt gäller tullkontoret i Skydra har den grekiska regeringen uppgett att detta kontor iakttar innehållet i cirkuläret av den 18 december 1996 beträffande de uppgifter som exportören måste ange under rubrik 31 i det enhetliga administrativa dokumentet (Document Administratif Unique — DAU). Kontoret undersöker om de uppgifter som exportören har lämnat under rubriken 31 i DAU är riktiga och genomför i förekommande fall stickprover samt utför laboratorieanalyser. Efter EUGFJ-kontrollen, accepterar detta tullkontor även enskilda deklarationer från exportören.

13. Den grekiska regeringen menar dessutom att kommissionen i sitt beslut har gjort en felaktig bedömning. Kommissionen har på ett felaktigt sätt använt sig av sitt utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 5.2 c i förordning nr 729/70, eftersom en schablonmässig korrigering på 5 procent är alldeles för hög med hänsyn till de olika kontroller som kommissionen har påstått vara otillräckliga.

ii) Kommissionen

14. Kommissionen anser däremot att de kriterier som de nationella kontrollerna måste uppfylla följer tillräckligt klart av artikel 3 i förordning nr 386/90, samt av artiklarna 5, 6 och 7 i, och bilagan till, förordning nr 2221/95.

15. Enligt kommissionen är den huvudsakliga anmärkningen som har föranlett en korrigering på 5 procent att kontrollerna inte kan utföras på ett tillförlitligt sätt i brist på nödvändig infrastruktur. Om det till exempel saknas en anordning för att tömma en container och då ett stickprov följaktligen under alla omständigheter endast kan avse de övre delarna av en last, kan det inte säkerställas att kontrollerna är representativa och tillförlitliga.

16. Kommissionen menar vidare att de åtgärder som har vidtagits för att organisera verksamheten har varit otillräckliga. Utnämningen av direktörer garanterar inte i sig kontrollernas kvalitet. Det finns inga interna oanmälda kontroller. Det finns inte heller någon garanti för att kontrollerna utförs på samma sätt överallt. Kommissionen har också kritiserat den omständigheten att de instruktioner till tullkontoren som den grekiska regeringen hänvisat till inte närmare har pekats ut.

17. Om kontrollrapporterna inte är tillgängliga, är det dessutom inte möjligt att undersöka om kontrollerna har utförts i överensstämmelse med de uppställda kraven. Kommissionen har gjort gällande att det först i en föreskrift av den 15 februari 1999 föreskrevs att behörigt tullkontor skulle upprätta kontrollrapporter.

18. De förändringar som den grekiska regeringen ställt i utsikt rubbar inte slutsatsen att de kontroller som utfördes under budgetåren 1996—1998 var otillräckliga. När det gäller kontoret i Skydra har kommissionen framhållit att enligt en skrivelse av den 2 april 1999 från de grekiska myndigheterna, med nummer 166593, har dekret 1996 endast varit tillämpligt sedan slutet av år 1998.

19. När det gäller det schablonbelopp för den korrigeringen som har påförts menar kommissionen att den medelmåttiga kvaliteten på kontrollerna som har konstaterats helt och hållet rättfärdigar en schablonmässig korrigering på 5 procent. De brister som har konstaterats utgör en risk för förlust som belastar EUGFJ.

b) Bedömning

20. De frågor som skall besvaras inom ramen för denna grund kan delas upp i två grupper. De rör sig för det första om sakomständigheter, såsom en direktörs överordnade tillsyn över kontrollerna, förekomsten av en lämplig infrastruktur och upprättandet av kontrollrapporter. För det andra är det av principiell betydelse att pröva i vilken utsträckning som förordningarna nr 386/90 och 2221/95, till form och kvalitet, reglerar de kontroller som skall utföras. Eftersom svaret på den första frågan är beroende av svaret på den andra, är det lämpligt att först pröva frågan om vilka krav kontrollerna skall uppfylla enligt förordningarna nr 386/90 och 2221/95.

i) De principiella kraven

21. Det bör först framhållas att enligt fast rättspraxis har medlemsstaterna enligt artikel 8. 1 i förordning nr 729/70, som är ett uttryck för de skyldigheter som åläggs medlemsstaterna på detta särskilda område enligt artikel 10 EG, en allmän skyldighet att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att försäkra sig om att transaktioner som finansieras av EUGFJ verkligen äger rum och att de genomförs korrekt, även om det i gemenskapsrättsakten i fråga inte uttryckligen anges att någon närmare bestämd kontrollåtgärd skall vidtas.[16] Den grekiska regeringens argumentering är redan mot bakgrund av denna rättspraxis föga övertygande. Även om man anser att denna argumentering är korrekt, det vill säga även om man anser att det i förordningarna nr 386/90 och 2221/95 inte föreskrivs någon kvalitetsnivå avseende de kontroller som skall utföras, är den grekiska regeringen enligt artikel 8 i förordning nr 729/70 skyldig att göra allt som står i dess makt för att säkerställa att gemenskapsfinansieringen av EUGFJ:s utgifter sker på ett korrekt sätt genom att genomföra effektiva fysiska kontroller.

22. Det är följaktligen endast i andra hand, för det fall domstolen inte skulle tillämpa ovan nämnda rättspraxis i detta mål, som det finns anledning att ta ställning till frågan i vilken utsträckning det i förordningarna nr 386/90 och 2221/95 föreskrivs vilka kontroller som skall utföras.

23. Det följer av den ovannämnda sammanfattande rapporten från generaldirektoratet för jordbruk av den 27 oktober 1999, att kommissionens enhet för avslutande av räkenskaper har lagt fram sina slutsatser avseende de kontroller som utförts i alla medlemsstaterna under åren 1992 och 1993, i en specialrapport som publicerades den 12 augusti 1993 i EGT C 218. Den 18 januari 1994 tillställde denna enhet alla medlemsstaterna en skrivelse där de anmodades att inleda nödvändiga korrigeringsåtgärder före den 1 juli 1994. I skrivelsen anmodades de bland annat att uppmärksamma att förordningarna nr 386/90 och 2030/90, den senare från den 1 januari 1996 ersatt av förordning nr 2221/95, skulle tillämpas på samma sätt vid alla tullkontor, att den centrala tullförvaltningen skulle ikläda sig rollen av koordinator samt ta hand om utvecklingen och övervakningen genom att utvärdera uppgifter som vidarebefordras av lokala kontor och genom att göra en riskanalys samt att tullkontoren när de utför sina fysiska kontroller skall ha tillgång till nödvändig utrustning (vågar, gaffeltruckar, upptiningsmaskiner för kött, kylrum vid

16 — Dom av den 21 januari 1999 i mål C-54/95, Tyskland mot kommissionen (REG 1999, s. I-35), punkt 66; dom av den 2 juni 1994 i mål C-2/93, Eportslachterijen van Oordegem (REG 1994, s. I-2283), punkt 17 ff., dom av den 19 november 1998 i mål C-235/97, Frankrike mot kommissionen (REG 1998, s. I-7555), punkt 45.

avlastning med mera).[17] I överensstämmelse med vad som framfördes i rapporten, har reglerna i fråga införts i förordning nr 2221/95 från och med den 1 januari 1996.[18]

24. I artikel 1.1 i förordning nr 386/90 föreskrivs att kontroller är nödvändiga för att fastställa att de transaktioner som berättigar till bidrag och andra belopp i samband med export verkligen har genomförts och att det har skett på ett korrekt sätt. I artikel 3.1 föreskrivs att fysiska kontroller skall göras i form av täta och oanmälda stickprovskontroller och skall omfatta ett representativt urval på minst 5 procent av de exportdeklarationer för vilka det har lämnats in en ansökan om sådana belopp som angetts. Enligt artikel 3.3 skall det med enkel besiktning av varorna bedömas om varan motsvarar beskrivningen i bidragsnomenklaturen. Om det inte är möjligt att fastställa en överensstämmelse och om varans klassificering eller kvalitet kräver mycket exakt kännedom om dess beståndsdelar, skall en ingående inspektion göras eller fysiska mätmetoder användas som till och med får innebära analys av varan i laboratorier som är särskilt utrustade för ändamålet.

25. I artikel 5.1 i förordning nr 2221/95 definieras begreppet fysisk kontroll, i den mening som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 386/90, som "kontroll av överensstämmelsen mellan exportdeklarationen [...] och varan vad beträffar varans kvantitet, slag och egenskaper". Dessutom hänvisas i artikel 5.1 till bilagan i ovan nämnda förordning liksom till artikel 13 i förordning nr 3665/87. Bilagan till förordningen skiljer mellan varor i bulk och förpackning samt varor som inte omfattas av bilaga II. Kontrollen av kvantiteten exporterade varor i bulk görs med hjälp av den justerade automatiska vägningen, och varornas slag och egenskaper kontrolleras med hjälp av representativa urval. I förekommande fall skall uppgifterna som förekommer i vägningsböckerna jämföras med lastningsdokumenten. Vid export av varor för vilka använts automatiska anordningar för förpackning i säckar, lådor, flaskor etcetera, skall antalet säckar, lådor, flaskor, i princip räknas i sin helhet och slaget och egenskaperna kontrolleras med hjälp av representativa urval. Om lastpallar på vilka lårar, lådor etcetera lastas används, skall representativa pallar väljas ut och det skall kontrolleras om de innehåller det deklarerade antalet lårar etcetera. Av dessa pallar väljs ett antal representativa lårar ut, avseende vilka det kontrolleras om de innehåller det deklarerade antalet enheter.

26. Mot bakgrund av ovannämnda bestämmelser är de argument som den grekiska regeringen har framfört, nämligen att det i förordningarna nr 386/90 och

17 — Se s. 13 och följande i den sammanfattande rapporten.
18 — Se s. 15 i den sammanfattande rapporten.

2221/95 inte på ett detaljerat sätt föreskrivs vilka kvalitetskrav som kontrollerna skall uppfylla, föga övertygande. Kontrollmetoderna anges särskilt i bilagan till förordning nr 2221/95, och av ändamålen framgår på vilket sätt kontrollerna i fråga skall utföras. I detta fall måste en skillnad göras mellan vilka slags varor som skall kontrolleras, det vill säga om det rör sig om varor i bulk eller förpackning eller varor som inte omfattas av bilaga II. Det är de två första grupperna av varor som är relevanta i förevarande mål.

27. I bilagan till förordning nr 2221/95 föreskrivs att varor som skall exporteras skall kontrolleras genom vägning eller mätning. Denna kontroll avser inte endast den totala mängden, utan i förekommande fall skall också vissa lastpallar, lårar etcetera väljas ut. Såsom föreskrivs i punkt 1b, skall i undantagsfall en annan kontrollmetod som är tillfredsställande ur handelssynpunkt användas.

28. För att kontrollera varornas egenskaper föreskrivs i artikel 3.3 i förordning nr 386/90 att en enkel besiktning, eller i förekommande fall en inspektion med användandet av andra fysiska mätmetoder eller laboratorieanalyser, av varan skall utföras. I artikel 13 i förordning nr 3665/87, till vilken det hänvisas i artikel 5 i förordning nr 2221/95, krävs därutöver att det fastställs att varorna är av god marknadsmässig kvalitet och att dess egenskaper i förekommande fall skall kunna garanteras vara ofarliga för människor.

29. Som kommissionen har angett skall följaktligen kontroller utföras bland annat med hjälp av vågar och genom kontroll av vägningsböcker. För att kunna ta stickprov kan det bli nödvändigt att lasta av åtminstone en del av de förpackade varorna eller att utföra kontrollen före lastning, vilket förutsätter tillgång till nödvändig utrustning som till exempel gaffeltruckar, lagerrum och transportmedel för att ta sig till varornas lastningsplats, samt behållare i vilka man kan lasta om varor i bulk.

30. Med hänsyn till vad som har konstaterats ovan skall följaktligen den grekiska regeringens argument att det i förordningarna nr 386/90 och 2221/95 inte preciseras vilka kvalitetskrav som gäller avseende utförandet av kontrollerna avfärdas.

ii) De utförda kontrollerna

31. Eftersom det har konstaterats att de kontroller som utförs skall uppfylla vissa kvalitetskrav, skall nedan prövas om de fysiska kontrollerna som utfördes av de

grekiska myndigheterna under den omtvistade perioden 1996—1998, för att kontrollera exportbidragen, uppfyllde de krav som ställs i förordningarna nr 386/90 och 2221/95. Det är därvid frågan om de påstådda brister som särskilt har konstaterats vid kontoren i Tessaloniki och Skydra.

32. När det gäller kommissionens anmärkningar om att de nationella åtgärderna som skall garantera kontrollernas kvalitet är bristfälliga, har den grekiska regeringen understrukit att utnämnandet av tjänstemän med direktörsbefattning kan antas medföra att kontrollernas kvalitet övervakas. Det kan i detta hänseende konstateras att denna organisationsåtgärd möjligen är ett nödvändigt steg för att garantera kontrollernas kvalitet på de olika kontoren, men att den inte i sig kan anses vara tillräcklig. Vad som är avgörande är på vilket sätt de behöriga myndigheterna utför sina uppgifter. Den grekiska regeringen har inte åberopat någon omständighet som visar att tjänstemännens utnämning konkret har påverkat kvaliteten hos de utförda kontrollerna under den aktuella perioden.

33. Det skall härvid uppmärksammas att kommissionen i princip har en lättare bevisbörda när det gäller övertagande av EUGFJ:s utgifter. Enligt fast rättspraxis kan kommissionen enligt artiklarna 2 och 3 i förordning nr 729/70 inte påföra EUGFJ andra belopp än sådana som har betalats i enlighet med de regler som fastställts inom de olika sektorerna för jordbruksprodukter. Alla andra belopp, särskilt sådana som de nationella myndigheterna felaktigt ansett sig behöriga att utbetala inom ramen för organisationen av marknaden, är medlemsstaterna ansvariga för.[19] Det ankommer således på kommissionen att styrka att gemenskapsreglerna har åsidosatts, men det är därvid tillräckligt att den kan bevisa att det sannolikt finns allvarliga och skäliga tvivel avseende att kontroller inte äger rum eller är behäftade med brister i olika medlemsstater. Det ankommer på medlemsstaterna att i förekommande fall bevisa att kommissionens tvivel avseende deras kontrollsystem och de finansiella konsekvenser som den därav drar är felaktiga.[20] Detta lägre beviskrav förklaras av kompetensfördelningen mellan gemenskapen och medlemsstaterna inom jordbrukspolitiken. EUGFJ:s finansiering administreras nämligen huvudsakligen av de nationella myndigheterna, som skall övervaka att gemenskapsreglerna iakttas noga. Detta system, som är grundat på ett förtroende mellan de nationella myndigheterna och gemenskapernas institutioner, innehåller inte någon systematisk kontroll från kommissionens sida. Det vore för övrigt materiellt omöjligt för kommissionen att genomföra sådan kontroller. Endast medlemsstaterna är i stånd att skaffa och känna till de uppgifter som krävs för att upprätta räkenskaperna för EUGFJ och, i förekommande fall, fastställa en nedsättningskoefficient, eftersom kommissionen inte har den nödvändiga närheten till de ekonomiska aktörerna som krävs för att

19 — Dom av den 22 november 2001 i mål C-147/99, Italien mot kommissionen (REG 2001, s. I-8999), punkt 54, och dom av den 22 april 1999 i mål C-28/94, Nederländerna mot kommissionen (REG 1999, s. I-1973), punkt 50 ff.

20 — Dom i det i ovan i fotnot 19 nämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkt 75, dom av den 28 oktober 1999 i mål C-253/97, Italien mot kommissionen (REG 1999, s. I-7529), punkt 6 ff., och dom av den 13 juli 2000 i mål C-46/97, Grekland mot kommissionen (REG 2000, s. I-5719), punkt 58.

erhålla den information som den behöver.[21] Det är därvid fråga om en omvänd bevisbörda.

34. Med stöd av denna rättspraxis kan man i förevarande mål konstatera att kommissionen framför allt i den sammanfattande rapporten i detalj har visat på de brister som den funnit vid kontroll av exporten[22], och den har följaktligen visat på konkreta omständigheter som ger anledning till berättigade tvivel i fråga om huruvida de fysiska kontroller som föreskrivs i förordningarna nr 386/90 och 2221/95 har utförts på ett korrekt sätt. Den grekiska regeringen har inte själv visat att tillsättandet av en särskild myndighet som skall övervaka kontrollernas kvalitet faktiskt har lett till att kvaliteten på de kontroller som de olika tullkontoren har utförts har förbättrats, med hänsyn till de brister som kommissionen fann under den aktuella tidsperioden 1996—1998. Den har följaktligen inte på denna punkt vederlagt de argument som kommissionen har framfört. Talan kan följaktligen inte bifallas på grunden att det omtvistade beslutet inte är lagenligt.

35. Den grekiska regeringens svar på kommissionens kritik, nämligen att de instruktioner som har getts till olika tullkontor i syfte att verkställa gemenskapsbestämmelserna är klara och precisa, innebär inte att kommissionens kritik avseende de konstaterade bristerna omkullkastas. Förekomsten av bestämmelser, lika litet som inrättandet av en särskild myndighet, räcker inte i sig för att säkerställa att de kontroller som skall utföras med stöd av förordningarna nr 386/90 och 2221/95 verkligen genomförs i tillräcklig omfattning på så sätt att oegentligheter förhindras. Såsom kommissionen på goda grunder har angett, är det därvid nödvändigt att inrätta nationella kontrollmekanismer som kan garantera att instruktionerna följs. Endast sådana mekanismer kan säkerställa att kontrollerna utförs tillförlitligt och likformigt. Den grekiska regeringen har inte visat att sådana mekanismer finns. Den grekiska regeringens argument innebär inte heller i detta avseende att grund för att ogiltigförklara det omtvistade beslutet finns

36. När det gäller kontoret i Skydra har den grekiska regeringen framhållit att på detta kontor tillämpades det cirkulär av den 18 december 1996 som finns i bilaga 14 till ansökan, avseende den deklaration som exportörer är skyldiga att lämna in. Kommissionen har i detta avseende, utan att därvid ha blivit motsagd, konstaterat att det följer av den grekiska regeringens skrivelse nr 166593 av den 2 april 1999, som finns som bilaga 2 till repliken, att cirkuläret i fråga endast har tillämpats sedan slutet av 1998. Denna skrivelse bekräftar kommissionens påstående att det inte finns någon garanti för att detta cirkulär tillämpades under den aktuella tidsperioden 1996—1998. Den grekiska regeringen har följaktligen inte förmått visa att den brist som kommissionen har kritiserat i detta avseende inte existerar. Talan kan följaktligen inte heller vinna bifall på denna grund.

21 — Dom av den 1 oktober 1998 i mål C-238/96, Irland mot kommissionen (REG 1998, s. I-5801), punkterna 27—31, med ytterligare hänvisningar. Se också dom av den 24 januari 2002 i mål C-118/99, Frankrike mot kommissionen (REG 2002, s. I-747), punkt 37 ff.

22 — Se förklaringarna under punkt 2.4 på sidorna 22 och följande.

37. När det gäller den brist på infrastruktur vid tullkontoren som kommissionen har kritiserat, har den grekiska regeringen påpekat att denna infrastruktur kommer att förbättras inom ramen för programmet "Tull 2000". I den ovan nämnda sammanfattande rapporten anges det att den grekiska regeringen har för avsikt att vidta åtgärder för att förbättra utrustningen i fråga inom ramen för programmet "Agenda 2000".[23] Det saknas anledning att svara på frågan om vilken stimulansåtgärd från kommissionens sida som skall leda till att nödvändig infrastruktur inrättas. Det är däremot betydelsefullt att de argument som den grekiska regeringen har framfört bekräftar kommissionens tvivel angående huruvida kontrollerna utfördes korrekt med hänsyn till att det saknades nödvändig infrastruktur. Under den aktuella period, för vilken en korrigering av kostnader som kan ersättas har utförts, har inte de tullkontor som var föremål för kontroller haft tillgång till nödvändig infrastruktur. Även denna invändning mot det omtvistade beslutet skall sålunda avfärdas.

38. Den grekiska regeringen har också gjort gällande att kommissionen medgett att ett särskilt stort antal kontroller utfördes i Grekland. Detta bekräftas av kommissionens sammanfattande rapport, som omnämnts tidigare. Genom detta argument bortses dock från att kommissionen inte har kritiserat antalet utförda kontroller utan kvaliteten på desamma. Kommissionen har angett att endast enkla kontroller har utförts, men att varorna inte har lastats av till följd av att det saknades lämplig och nödvändig infrastruktur. Den har dessutom understrukit att endast varor som var lätttillgängliga i slutet av lastningen kunde bli föremål för stickprovsundersökningar. Detta argument avseende de faktiska omständigheterna har den grekiska regeringen inte bestritt. Det kan följaktligen konstateras att kommissionen har kritiserat den omständigheten att de kontroller som har utförts inte har varit tillräckliga på grund av bristfällig infrastruktur. Denna brist i infrastrukturen kan inte avhjälpas genom att kontroller utförs. Dessa kontroller förblir otillräckliga och kan inte förhindra att oegentligheter äger rum i samband med beviljandet av exportbidrag. Följaktligen övertygar inte heller detta argument.

39. När det gäller avfattandet av rapporter avseende fysiska kontroller, har den grekiska regeringen påpekat att kontrollanterna inte är skyldiga att ange de kontroller som de har utfört på exportdeklarationen. Genomförandet av kontroller kan däremot utläsas av andra handlingar, som till exempel dokumentation avseende kontrollanternas tjänsteresor. Kommissionen har inte bestritt dessa påståenden. Kommissionen har emellertid grundat den företagna korrigeringen på den omständighet att det inte finns någon handling, som till exempel dokumentation avseende tjänsteresor, som visar att kontrollerna verkligen har utförts. De argument som den grekiska regeringen har framfört kan inte undanröja kritiken.

23 — Se under punkt 2.4 på sidan 22 i dokument VI/10529/99.

40. Hänvisningen till cirkuläret av den 15 februari 1999 övertygar inte heller. I förevarande fall är den aktuella tidsperioden åren 1996—1998. Ett cirkulär från 1999 botar inte de brister som fastställts under en föregående tidsperiod, utan kan på sin höjd innebära att bristerna undviks i framtiden. Denna invändning kan följaktligen inte heller godtas.

41. Sammanfattningsvis kan det följaktligen fastställas att i förordningarna nr 386/90 och 2221/95 uppställs de kvalitetskrav som gäller för de kontroller som skall genomföras och att de kontroller som har utförts i Grekland under perioden 1996—1998 inte uppfyllde dessa krav.

2) *Den aktuella tidsperioden*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

42. Den grekiska regeringen anser att kommissionen inte borde ha företagit en korrigering av utgifterna från den tidpunkt då resultaten från EUGFJ:s kontroller överlämnades, det vill säga efter den 18 september 1997, med hänsyn till att det saknades rättslig grund för detta. Med tillämpning av artikel 5.2c i förordning nr 729/70 i dess lydelse enligt förordning nr 1287/95, bestämde kommissionen vilka utgifter som inte skulle omfattas av gemenskapens finansiering. Enligt artikel 8 i förordning nr 1663/95 skall kommissionen lämna en utvärdering av de utgifter som den föreslår eventuellt skall uteslutas. Det följer av denna formulering att finansiella korrigeringar avseende utgifter som uppstår inte kan påföras efter det att iakttagelserna i fråga har meddelats. Den grekiska regeringen menar att det är först genom förordning nr 2245/99, varigenom artikel 8 i förordning nr 1663/95 ändrades, som kommissionen har getts en sådan möjlighet. Förordning nr 2245/99 trädde emellertid inte i kraft förrän i oktober 1999 och är följaktligen inte tillämplig i detta mål, som avser åren 1996—1998. Den grekiska regeringen har hävdat att den inte erhållit information från kommissionen om de korrigeringar som denna företog efter den 18 september 1997, såsom föreskrivs i artikel 8 i förordning nr 1663/95, vilket innebär att kommissionens agerande också strider mot rättssäkerhetsprincipen.

ii) Kommissionen

43. Kommissionen har som svar på denna invändning anfört att varken artikel 5 i förordning nr 729/70 eller artikel 8 i förordning nr 1663/95 utgör hinder för att finansiella korrigeringar påförs efter den tidpunkt då kontrollresultaten meddelas. Det måste göras en åtskillnad mellan den

tidsperiod under vilken kontrollen utförs och den period för vilken korrigeringar påförs. Den begränsning till en tid på 24 månader före tidpunkten då meddelandet tillkännages enligt artikel 5.2 c i förordning nr 729/70 har införts av rättssäkerhetsskäl. Efter den tidpunkt då en oegentlighet meddelas en medlemsstat utgör dock inte principen om rättssäkerhet hinder för att korrigeringar företas. Genom skrivelse av den 18 september 1997 uppmärksammade kommissionen Grekland på brister i kontrollerna, vilket gör att det inte finns några skyddsvärda förväntningar som hindrar en korrigering av utgifter som kan ersättas från och med detta datum och fram till dess att bristen har åtgärdats.

b) Bedömning

44. Den grekiska regeringen har åberopat ordalydelsen i artikel 5.2 c i förordning nr 729/70, i dess lydelse enligt förordning nr 1287/95, samt artikel 8 i förordning nr 1663/95. Det är följaktligen lämpligt att här citera dessa två bestämmelser.

45. I artikel 5.2 c i förordning nr 729/70 föreskrivs följande:

"[Kommissionen] besluta[r] om utgifter som inte skall omfattas av gemenskapens finansiering enligt artiklarna 2 och 3 när den finner att utgifterna inte har betalats i överensstämmelse med gemenskapsreglerna. Varje beslut om att vägra finansiering skall föregås av att resultaten av kommissionens undersökningar och den berörda medlemsstatens svar överlämnas skriftligen varefter de två berörda parterna skall sträva efter att nå en överenskommelse om vilka åtgärder som skall vidtas.... Kommissionen skall fastställa de belopp som skall undantas med beaktande i synnerhet av hur betydande bristen på överensstämmelse är. Kommissionen skall i detta syfte beakta överträdelsens natur och betydelse och den ekonomiska förlust som gemenskapen förorsakats. En vägran att finansiera får inte inbegripa utgifter som betalats före de tjugofyra månader som föregick kommissionens skriftliga meddelande till den berörda medlemsstaten om resultaten av undersökningarna....

..."

46. Artikel 8.1 i förordning nr 1663/95 har, i den version som är aktuell i detta

mål, det vill säga innan förordning nr 2245/99 antogs, följande lydelse:

"1. När kommissionen, till följd av en eventuell undersökning anser att utgifter inte har verkställts i enlighet med gemenskapsreglerna, skall den meddela den berörda medlemsstaten sina iakttagelser, de korrigerande åtgärder som skall vidtas för att säkerställa framtida uppfyllande av reglerna och en utvärdering av de utgifter som den föreslår skall uteslutas enligt artikel 5.2 c i förordning (EEG) nr 729/70....

..."

47. Med hänvisning till lydelsen av artikel 5 i förordning nr 729/70, i dess lydelse enligt förordning nr 1287/95, samt artikel 8 i förordning nr 1663/95 i den lydelse som är aktuell i detta mål, det vill säga innan förordning nr 2245/99 trädde i kraft, menar den grekiska regeringen att kommissionens omtvistade beslut saknar rättslig grund i den mån det däri föreskrivs en korrigering av ersättningsbara utgifter på grund av de konstaterade oegentligheterna under perioden efter det att kommissionen meddelat sina iakttagelser enligt artikel 8 i förordning nr 1663/95. Som svar på detta argument har kommissionen enbart angett att de omtvistade bestämmelserna inte utgör hinder för en sådan korrigering. Den har inte angett vilka bestämmelser som ger den behörighet att företa en korrigering av de ifrågavarande beloppen.

48. De argument som kommissionen har framfört borde inte räcka som stöd för att bekräfta det omtvistade beslutets lagenlighet. Den omständigheten att en bestämmelses lydelse inte hindrar att kommissionen agerar på ett visst sätt, kan inte i sig rättfärdiga detta agerande.

49. Den grekiska regeringen finner stöd för sin tolkning av förordningens lydelse framför allt i uttrycken "besluta" som förekommer i artikel 5.2 c i förordning nr 729/70 och "meddelar [en utvärdering av de utgifter som den föreslår skall uteslutas]" i artikel 8.1 i förordning nr 1663/95. Det skall i detta fall erinras om att det i artikel 5 endast uttryckligen anges när 24 månaders fristen börjar löpa. Bestämmelsens lydelse ger inget uttryckligt svar på den fråga som är aktuell i förevarande fall, nämligen om hur länge korrigeringar kan företas efter det att iakttagelserna har meddelats enligt artikel 8 i förordning nr 1663/95. Av ordet "besluta" följer endast att kommissionen är behörig att bestämma vilka utgifter som skall uteslutas från gemenskapsfinansieringen. Vad gäller tidsaspekten är detta begrepp neutralt. Det svarar inte på frågan vilken tidsperiod korrigeringen får avse.

50. Liknande överväganden gör sig gällande avseende lydelsen av artikel 8.1 i förordning nr 1663/95, vilken har återgivits tidigare. Om kommissionen anger att det är möjligt att vissa utgifter kommer att uteslutas från finansieringen, är denna bestämmelse, om den betraktas isolerad, endast neutralt utformad.

51. Man skulle eventuellt kunna fråga sig om artikel 8 skall tolkas på så sätt att korrigeringen under alla förhållanden inte kan vara större än vad som anges i kommissionens iakttagelser. En sådan tolkning överensstämmer emellertid inte med systemet för EUGFJ:s finansieringssystem, såsom detta framgår av förordning nr 729/70.

52. Enligt fast rättspraxis kan kommissionen inte enligt artiklarna 2 och 3 i förordning nr 729/70 påföra EUGFJ andra belopp än sådana som har betalats i enlighet med de regler som fastställts inom de olika sektorerna för jordbruksprodukter, vilket innebär att medlemsstaterna ansvarar för alla andra belopp, särskilt sådana belopp som de nationella myndigheterna felaktigt ansåg sig behöriga att utbetala inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden. [24]

53. Mot bakgrund av detta sammanhang tycks den grekiska regeringens fråga vara felaktigt ställd. Det handlar inte om att avgöra om kommissionen var behörig att företa korrigeringar av utestående utgifter, utan snarare om den var behörig att påföra EUGFJ utgifter som hänför sig till de exportbidrag som den grekiska regeringen har deklarerat. Den kan endast göra detta om utgifterna i fråga har uppkommit i överensstämmelse med gemenskapsrätten. Om oegentligheter har konstaterats, såsom i förevarande fall i form av otillräckliga fysiska kontroller, är kommissionen skyldig att på grundval av artiklarna 2 och 3 i förordning nr 729/70 utesluta dessa utgifter från EUGFJ:s finansiering i enlighet med artikel 5.2 c i förordning nr 729/70. [25] Kommissionen är härvid inte endast behörig utan också skyldig att inte påföra EUGFJ utestående utgifter som inte överensstämmer med gemenskapsrätten.

54. Med hänsyn till dessa överväganden kan den grund avseende felaktig rättslig grund som den grekiska regeringen har åberopat inte godtas. Så länge som de fastställda bristerna föreligger är kommissionen inte på grundval av artiklarna 2 och 3 i förordning nr 729/70 behörig att påföra EUGFJ de utgifter som den grekiska regeringen har gjort gällande. Den är tvärtom enligt artikel 5.2 c i förordning nr 729/70 skyldig att utesluta dessa utgifter från gemenskapsfinansieringen. Det omtvistade beslutet är följaktligen också giltigt till den del det i detta föreskrivs att en korrigering kommer att företas med anledning av de oegentligheter som har inträffat efter den 18 september 1997 och till dess de konstaterade bristerna har åtgärdats.

24 — Dom i det i ovan i fotnot 19 nämnda målet Italien mot kommissionen, punkt 54, och dom i det ovan i fotnot 19 nämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkt 50 ff.

25 — Dom i det ovan i fotnot 19 nämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkterna 49—51.

3) Huruvida korrigeringen är proportionerlig

55. Kommissionen har företagit en schablonmässig korrigering på 5 procent av de angivna exportbidragen med anledning av de konstaterade bristerna. Den grekiska regeringen har gjort gällande att denna korrigering är oproportionerlig och att kommissionen bland annat har underlåtit att ange vilka belopp som konkret skulle kunna äventyras med anledning av de otillräckliga kontrollerna. Det kan svårligen förstås vilka skäl som kan rättfärdiga en sådan omfattande korrigering.

56. Enligt den rättspraxis från domstolen som har citerats ovan angående omvänd bevisbörda har kommissionen inte "något annat val än att generellt neka finansieringen av de ifrågavarande utgifterna", [26] om det visar sig att en medlemsstat inte kan bevisa att utgifterna i fråga har uppkommit i överensstämmelse med gemenskapsrätten.

57. Redan genom domen i mål 347/85 fastställde domstolen att kommissionen i stället för att underkänna samtliga kostnader som berörs av åsidosättandet, vilket den har rätt till, kan bemöda sig om att bestämma den finansiella effekten av den olagliga handlingen med hjälp av beräkningar som grundas på en bedömning av den situation som skulle ha förelegat på den ifrågavarande marknaden om något åsidosättande inte hade skett. I sådant fall åläggs likväl den medlemsstat som begär att beslutet om korrigering skall ogiltigförklaras att bevisa att dessa beräkningar är felaktiga. [27] Denna rättspraxis har därefter bekräftats, även efter antagandet av "Riktlinjerna för beräkning av korrigeringar vid avslut av räkenskaperna för EUGFJ", arbetsdokument VI/216/93 och VI/5330/97 av den 23 december 1997 (nedan kallade riktlinjerna). [28] Dessa riktlinjer grundar sig på de slutsatser som framlagts av en arbetsgrupp som kommissionen tillsatte åt 1990 med Jacques Belle som ordförande. Arbetsgruppens slutrapport, som kommissionen antog genom beslut E/103/93 av den 5 mars 1993 (SEC [93] 306), är känd under namnet "Bellerapporten". På grundval av denna rapport antogs de ovan nämnda riktlinjerna i juni 1993 och de utgör sedan dess grund för beräkning av kommissionens schablonmässiga korrigeringar.

58. Av denna rättspraxis följer först och främst att i förevarande fall har kommissionen haft rätt att vägra att ersätta alla de utgifter som uppstått i samband med beviljandet av exportbidrag. Det åligger den grekiska regeringen att visa att dessa utgifter är lagenliga. Det följer av övervägandena ovan att den inte har lagt fram något sådant bevis.

26 — Dom av den 4 juli 1996 i mål C-50/94, Grekland mot kommissionen (REG, 1996, s. I-3331), punkt 26.

27 — Dom av den 24 mars 1988 i mål 347/85, Förenade Kungariket mot kommissionen (REG 1988, s. 1749), punkt 15 ff. Se också generaladvokaten Darmons förslag till avgörande av den 3 oktober 1991 i mål C-197/90, Italien mot kommissionen (REG 1992, s. I-1, I-13), punkt 42.

28 — Se domen i det ovan i fotnot 26 nämnda målet C-50/94, Grekland mot kommissionen, punkt 7 ff.

59. Det bör vidare beaktas att kommissionen i skrivelse av den 24 november 1998 har meddelat Grekland att det i brist på granskningsbara kontrollrapporter inte var möjligt att avgöra vilken konkret inverkan den undermåliga kvaliteten på de utförda kontrollerna hade, varför en schablonmässig korrigering företogs. Mot bakgrund av den rättspraxis som har angetts ovan, kan kommissionens förklaringar inte kritiseras i rättsligt hänseende.

60. När det gäller korrigeringsbeloppets storlek skall det först påpekas att domstolen vid konstaterade oegentligheter vid kontroller har ansett att kommissionen kan vägra att låta EUGFJ påföras alla de utgifter som har uppkommit [29] och att även korrigeringsbelopp på 10 procent är tillåtna. [30] Kommissionen förfogar i detta avseende över ett utrymme för skönsmässig bedömning som den har preciserat villkoren för i ovannämnda riktlinjer.

61. Enligt dessa riktlinjer skall en korrigering på 5 procent företas, om bristen rör en betydande del av kontrollsystemet eller verkställigheten av kontrollerna som är av väsentlig betydelse för att fastställa om utgifterna var korrekta, och det därför skäligen kan antas att risken för förlust för EUGFJ var betydande. De brister som har uppmärksammats av kommissionen rör tullkontorens utrustning och avser följaktligen en viktig del av kontrollsystemet. Dessutom har kvaliteten på de kontroller som de grekiska tullkontoren har utfört ansetts vara undermålig. Det kan i detta avseende således konstateras att korrigeringen på 5 procent är i överensstämmelse med riktlinjerna. Den kan följaktligen anses vara proportionerlig.

62. Sammanfattningsvis kan talan således inte vinna bifall på den första grunden.

B — *Budgetpost 1505*

1) *Åtagandet att inte återplantera*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

63. När det gäller den korrigering som företogs på grund av att det i bidragsansökan saknades ett åtagande från ägarna/arrendatorerna att inte återplantera, har den grekiska regeringen gjort gällande att kommissionen har tolkat artikel 2.1 a i förordning nr 2505/95 samt artiklarna 3

29 — Dom av den 6 juli 2000 i mål C-45/97, Spanien mot kommissionen (REG 2000, s. I-5333), punkterna 24—26.

30 — Dom av den 18 maj 2000 i mål C-242/97, Belgien mot kommissionen (REG 2000, s. I-3421) punkterna 124—126, och dom i det ovan i fotnot 19 nämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkterna 54—56.

och 4.3 i förordning nr 2684/95 på ett felaktigt sätt. Enligt ovannämnda bestämmelser är det tillräckligt att ett åtagande bifogas ansökan. Det är däremot inte nödvändigt att detta åtagande framgår av blanketten i fråga.

64. När det gäller åtagandet att uppmärksamma en eventuell förvärvare/arrendator på skyldigheten att inte återplantera, har den grekiska regeringen gjort gällande att detta villkor var uppfyllt, eftersom försäljning och arrende av jordbruksmark är tillståndspliktigt. Det finns sålunda en garanti för att arrendatorn/förvärvaren informeras om skyldigheten att inte återplantera.

ii) Kommissionen

65. Kommissionen anser däremot att de åtgärder som de grekiska myndigheterna har vidtagit inte är tillräckliga för att uppfylla kraven i artikel 3 i förordning nr 2684/95. En försäkran i vilken försäljaren/arrendeupplåtaren åtar sig att vid en försäljning/utarrendering av mark inte återplantera saknas i ansökningshandlingarna. Vid kontrollerna konstaterade kommissionen att de regionala myndigheterna använde sig av handlingarna på olika sätt. I två av de tre kontrollerade administrativa distrikten (Nomoi), nämligen i Imathias (Veria) och i Pella (Giannitsà) krävdes ingen skriftlig försäkran. Myndigheterna ansåg tvärtom att tillståndsförfarandet i fråga om överlåtelse av fastigheter var tillräckligt. Kommissionen menar emellertid att ett sådant förfarande inte är tillräckligt för att uppfylla den skyldighet som följer av artikel 3 i förordning nr 2684/95, eftersom det inte är säkert att förvärvaren/arrendatorn har fått kännedom om alla åtaganden som är förknippade med marken i fråga.

b) Bedömning

66. Det skall först konstateras att den grekiska regeringen inte ifrågasätter kommissionens beskrivning av de faktiska omständigheterna. Det är följaktligen ostridigt att samtliga tullkontor som kommissionen har kontrollerat inte har avkrävt säljaren/upplåtaren en försäkran som gör förvärvaren/arrendatorn uppmärksam på dennes åtagande att inte återplantera, eftersom vissa tullkontor har ansett att det föreskrivna tillståndsförfarandet är tillräckligt.

67. En förutsättning för att röjningsbidrag enligt artikel 2.b i förordning nr 2505/95 skall beviljas är bland annat att bidragstagaren åtar sig att avstå från att återplantera. I artikel 3 i förordning nr 2684/95 preciseras denna bestämmelse på det sättet att det görs en åtskillnad mellan sökandens skriftliga försäkran om att själv avstå från att plantera och skyldigheten att informera förvärvaren/arrendatorn av fastigheten i fråga om att ett sådant åtagande föreligger

avseende fastigheten. Den grekiska regeringen har med rätta hävdat att ansökan skall "åtföljas" av ovan nämnda försäkringar. Det följer inte nödvändigtvis av nämnda formulering att dessa försäkringar skall nämnas i bidragsansökan.

68. Enligt artikel 4 i förordning nr 2684/95 skall den behöriga myndigheten som ansökan ställs till vid beviljandet av ett röjningsbidrag ha fått kännedom om åtagandet som föreskrivs i artikel 3 innan den prövar ansökan. Detta förutsätter att det finns ett sådant åtagande då ansökan lämnas in. Såsom den grekiska regeringen har anfört kan tillståndsförfarandet eventuellt vara sådant att en förvärvare därigenom underrättas om de åtaganden som är förknippade med marken. Detta utgör dock inte någon sådan skriftlig försäkran av ägaren/arrendeupplåtaren som föreskrivs i artikel 3 i förordning nr 2684/95, eftersom tillståndet inte lämnas samtidigt som ansökan görs. Invändningen från den grekiska regeringen kan sålunda inte godtas.

2) *Datumangivelse på kontrollintygen*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

69. När det gäller kritiken avseende att det saknas datum på kontrollintygen, har den grekiska regeringen hävdat att artikel 4 i förordning nr 2684/95 har tolkats felaktigt samt att det gjorts en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna. Det följer inte av artikel 4 att datum måste anges på kontrollintyget. Det räcker med att detta datum framgår av andra omständigheter, som till exempel ur dokumentation avseende tjänsteresor.

ii) Kommissionen

70. Kommissionen anser däremot att det är viktigt, att datum anges på kontrollintygen. Enligt kommissionen är datumet särskilt viktigt eftersom fråga är om ett genomförande av ett tidsbegränsat stödprogram. Som svar på invändningen att datumet kan framgå av andra dokument, har kommissionen konstaterat att i det administrativa distriktet Imathias innehöll de relevanta handlingarna ingen hänvisning till den dag då kontrollerna hade ägt rum. Det fanns i synnerhet ingen dokumentation avseende tjänsteresor bland nämnda handlingar. EUGFJ:s inspektörer har inte heller kunnat kontrollera datumen med stöd av andra handlingar. Det skall därför konstateras att de administrativa handlingarna inte visar att kontroller har utförts inom de fastställda tidsramarna.

b) Bedömning

71. I artikel 1 i förordning nr 2505/95 anges att producenterna är berättigade till

ett engångsbidrag för uppröjning av persiko- och nektarinträd under regleringsåret 1995. Enligt artikel 2.1 a skall uppröjningen äga rum innan den 30 april 1996. Denna regel upprepas i artikel 4.3 i genomförandeförordning nr 2684/95. I denna förordning anges dessutom i artikel 3.1 att ansökan om uppröjningsbidrag skall lämnas in senast den 31 januari 1996, och i artikel 4.2 anges att godkännandet av ansökan skall meddelas sökanden senast två månader efter inlämnandet. I enlighet med artikel 5.1 fastställer den nationella myndigheten inte endast att röjningen har genomförts utan intygar under vilken period den ägt rum. Enligt artikel 7 skall medlemsstaterna före den 31 augusti 1996 meddela kommissionen för vilka arealer ansökningar om röjningsbidrag har lämnats in och vilka arealer som har röjts.

72. Den betydelse som kommissionen fäster vid att kontrollintygen skall vara daterade hänger samman med den relativt snäva tidsplanen som jag nyss redogjorde för. Det är vidare just denna skyldighet för de nationella myndigheterna att vitsorda datumen för uppröjningen som skall säkerställa att missbruk förhindras. Den grekiska regeringen tycks i princip inte heller ifrågasätta att det är nödvändigt att kunna fastställa vid vilken tidpunkt kontrollerna avseende uppröjning ägde rum. Den menar dock att tidpunkten för kontrollerna inte nödvändigtvis behöver framgå av kontrollintyget.

73. Även om man skall anse att datumen inte nödvändigtvis måste anges på kontrollintyget och att det räcker att detta framgår av andra handlingar, tycks de argument som den grekiska regeringen har framfört inte kunna tillbakavisa kommissionens kritik. I detta fall har det inte varit möjligt att utröna de datum då kontrollerna utfördes med hjälp av de handlingar som den grekiska regeringen tillhandahållit. Enligt oemotsagda uppgifter från kommissionen kunde de grekiska tjänstemännen inte heller ange dessa datum med stöd av andra handlingar. I enlighet med de bevisregler som har redogjorts för ovan kan det följaktligen fastställas att den grekiska regeringens argument inte räcker för att vederlägga kommissionens påstående om att det är svårt att avgöra när de ovan nämnda kontrollerna har utförts. Det har följaktligen inte visats att dessa kontroller har ägt rum. Även invändningen avseende detta skall således avfärdas.

3) *Meddelandet om tidpunkten för uppröjning*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

74. När det gäller meddelandet om tidpunkten för uppröjningen anser den gre-

kiska regeringen att kommissionen har tolkat artikel 5 i förordning nr 2684/95 på ett felaktigt sätt. Det följer inte av denna artikel att behöriga myndigheter skriftligen skall underrättas om denna tidpunkt. Detta meddelande kan också ske i annan form, bland annat muntligen. Enligt den grekiska regeringen är det endast av betydelse att uppröjningen faktiskt har ägt rum och att detta har fastställts av behörig myndighet, eftersom detta är den avgörande faktorn för att bevilja ett bidrag.

ii) Kommissionen

75. Kommissionen har som svar på detta anfört att bidragstagarens meddelande om tidpunkten för uppröjningen inte framgår av handlingarna från de behöriga myndigheter som den har kontrollerat. Den har angett att det är av yttersta vikt att denna bestämmelse iakttas, eftersom det är frågan om ett tidsbegränsat program. Uppgifterna som finns i ansökan måste därför kunna granskas och uppröjningen skall kunna kontrolleras. I distriktet Imathias har i detta hänseende inget meddelande registrerats. I distriktet Pellas har bidragstagarna inte meddelat tidpunkten för uppröjningen, utan endast att den har ägt rum. Detta tillvägagångssätt har till följd att det är omöjligt för behöriga myndigheter att kontrollera uppröjningen.

b) Bedömning

76. Enligt artikel 5 i förordning nr 2684/95 skall sökanden meddela behörig myndighet vilken dag uppröjningen skall äga rum. I denna artikel anges inte uttryckligen vilka villkor som gäller för meddelandet i fråga.

77. Som har framgått ovan följer av artikel 8 i förordning nr 729/70 att medlemsstaterna har en skyldighet att vidta nödvändiga åtgärder för att försäkra sig om att transaktioner som finansieras av EUGFJ verkligen äger rum och att de genomförs korrekt, även om det i en viss gemenskapsakt inte uttryckligen anges närmare att en viss kontrollåtgärd skall vidtas. [31] Av denna rättspraxis följer att av den behöriga myndighetens handlingar måste nödvändigtvis på ett eller annat sätt framgå att bidragstagaren verkligen har meddelat vilken dag uppröjningen skall äga rum, även om det i artikel 5 inte uppställs krav på att datumet meddelas skriftligen. Man måste dessutom kunna kontrollera när uppröjningen ägde rum. I förordning nr 2684/95 föreskrivs en mycket kort tidsfrist för genomförandet av de olika åtgärderna. Vissa åtgärder måste dock vidtas inom frister som föreskrivs i förordningen (ansökan skall lämnas in senast den 31 januari, godkännande skall meddelas senast efter två månader, uppröjning skall ske före den 30 april, kommissionen skall informeras före den 31 augusti 1996). Det följer av det allmänna sammanhanget att de olika etapperna i förfarandet, i vilka ingår att bidragstagaren skall meddela vilken dag han skall vidta de röjnings-

31 — Dom i det i ovan i fotnot 16 nämnda målet Tyskland mot kommissionen, punkt 66, och dom i det ovan i fotnot 16 nämnda målet Exportslachterijen van Oordegem, punkterna 17 och 18.

åtgärder som föreskrivs i artikel 5, måste framgå av de nationella myndigheternas handlingar på ett sådant sätt att de är möjliga att kontrollera.

78. Den grekiska regeringens argument vederlägger inte kommissionens påstående att det inte framgår av de tillgängliga handlingarna när och var underrättelserna i fråga har lämnats och att sådana uppgifter inte ens har begärts in i distriktet Pellas. I nämnda administrativa distrikt har det endast noterats att en uppröjning har ägt rum. En sådan uppgift gör det dock inte möjligt att kontrollera att det tidigare verkligen planterades persiko- och nektarinträd på de jordbruksskiften som har erhållit bidrag. Denna uppgift kan följaktligen inte anses vara ett meddelande i den mening som avses i artikel 5. Också denna invändning från den grekiska regeringen kan sålunda avfärdas.

4) *Arealen på de jordbruksskiften som erhållit bidrag*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

79. Den grekiska regeringen menar att i artiklarna 1 och 2 i förordning nr 2505/95 samt i artikel 1 i förordning nr 2684/95 uppställs inte krav på att ett arrendeavtal skall löpa på lång eller obegränsad tid och inte heller att ett sådant avtal skall ha slutits långt före den 31 januari 1996. Den har gjort gällande att kommissionen genom sin tolkning av artiklarna i fråga har underkastat beviljandet av bidrag nya och kompletterande villkor.

ii) Kommissionen

80. Som svar på detta har kommissionen uppgett att en betydande del av de avtal som ingicks i januari 1996 — följaktligen strax före sista ansökningsdagen för bidraget i fråga, som enligt förordning nr 2684/95 var den 31 januari 1996 — avsåg arealer som var mindre än 0,5 hektar och följaktligen i princip inte bidragsberättigade. Utan de omtvistade avtalen kunde följaktligen inga bidrag ha betalats ut för dessa arealer. I dessa fall fanns sålunda en högre risk för att ifrågavarande program inte skulle kunna genomföras korrekt, och man borde därför ha utfört ytterligare kontroller. Det har emellertid konstaterats att i Imathias och Edessa hade alla avtal som undertecknades i januari 1996 godtagits, även om de gällde en relativt kort tid på ett eller två år. Kommissionen menar att man i denna situation borde ha utfört mer ingående kontroller.

b) Bedömning

81. Parterna är oense om huruvida mer ingående kontroller vidtogs avseende de jordbruksskiften som erhållit bidrag i enlighet med förordning nr 2684/95, med anledning av att de var föremål för avtal som ingicks i januari 1996 och som därigenom hade slagits ihop till totala ytor om minst 0,5 hektar. Kommissionen har inte konkret visat att bidraget beviljades på felaktiga grunder för vissa jordbruksskiften. Det är snarare frågan om att sådana kontroller, som i förekommande fall hade kunnat medföra att oegentligheter uppdagades, inte har utförts.

82. Jag håller med den grekiska regeringen om att det i gemenskapsbestämmelserna inte finns någon föreskrift om att arealer som är bidragsberättigade måste omfattas av arrendeavtal på lång tid eller av fastighetsköpavtal som har ingåtts långt före den 31 januari 1996. Detta har kommissionen emellertid inte heller hävdat. Det rör sig snarare om frågan huruvida vissa arealer som har varit föremål för avtal som har ingåtts strax innan fristdagen borde ha gett anledning till mer ingående kontroller.

83. Den omständigheten att de omtvistade avtalen har ingåtts strax före fristdagen liksom det förhållandet att arealerna i fråga inte har varit stora nog för att i annat fall kunna erhålla bidrag i enlighet med förordning nr 2684/95, tycks ha utgjort ett skäl att förstärka kontrollerna. Man kan anta att det i sådana fall åtminstone föreligger en högre risk för att stöd missbrukas än i fall då arrendeavtal har ingåtts på lång tid eller då avtal inte har ingåtts så nära fristdagen. Det följer av den rättspraxis som omnämnts ovan, enligt vilken medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra att EUGFJ:s fonder används på ett lagstridigt sätt även om särskilda kontrollåtgärder inte har föreskrivits i gemenskapsrättsakterna, att nämnda omständigheter följaktligen borde ha medfört att man genomförde fler kontroller. Talan kan sålunda inte heller vinna bifall på denna grund.

84. Det kan följaktligen såsom delslutsats fastställas att också korrigeringen som har gjorts i budgetposten 1505 var lagenlig.

C — *Budgetpost 1512*

1) *Fraktsedlar*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

85. När det gäller den tredje korrigeringen av de utgifter för vilka ersättning har

begärts har den grekiska regeringen anfört att artikel 15 i förordning nr 1558/91 och artikel 14 i förordning nr 504/97 har tolkats felaktigt samt att det gjorts en felaktig bedömning av sakomständigheterna. Den har hävdat att det inte finns någon skyldighet att upprätta fraktsedlar. Enligt artikel 15 i förordning nr 1558/91 är ett sådant upprättande frivilligt och i artikel 14 i förordning nr 504/97 nämns endast att mottagningskvitton eventuellt kan utställas. I förordningarna i fråga föreskrivs inte heller någon skyldighet att föra vägningsböcker.

86. Den grekiska regeringen har däremot framhållit den omständigheten att det i de nationella tillämpningsbestämmelserna för förordning nr 504/97 föreskrivs att beviljandet av stöd till bearbetning är beroende av att bevis om att villkoren för beviljandet är uppfyllda, genom att fraktsedlar uppvisas och vägningsbok förs.

ii) Kommissionen

87. Som svar på detta har kommissionen framhållit att de grekiska myndigheterna har förklarat för EUGFJ:s inspektörer att hela kontrollsystemet grundar sig på fraktsedlar. De kontrollerade fraktsedlarna var emellertid ofullständiga, eftersom de inte innehöll alla nödvändiga underskrifter (producent — transportör — bearbetningsföretag). Det har dessutom framkommit att bearbetningsföretagen aldrig har ifrågasatt den kvantitet som odlaren har angivit när de mottagit varorna. Såsom ordföranden i kooperativet "Axos" har uppgett är skälet till detta att fraktsedlarna inte har fyllts i av producenten utan av bearbetningsföretaget. Kommissionen har följaktligen kommit fram till slutsatsen att EUGFJ har löpt en betydande risk för förluster med anledning av detta tillvägagångssätt.

b) Bedömning

88. Lydelsen av artiklarna 15 i förordning nr 1558/91 och 14 i förordning nr 504/97 ger inte vid handen att bevis måste framläggas i form av fraktsedlar. Denna invändning avseende ordalydelsen inverkar emellertid inte på kommissionens konstaterande i den sammanfattande rapporten, enligt vilket hela det grekiska kontrollsystemet grundar sig på att fraktsedlar används för att kontrollera att beloppet som betalas till producenten överensstämmer med bestämmelserna om minimipriser samt för att kontrollera att bearbetningsavkastningen står i överensstämmelse med de nationella bestämmelserna. [32] Denna omständighet understryks än mer av de argument som den grekiska regeringen har framfört, enligt vilka uppvisandet av fraktsedlar omfattas av de tillämpningsföreskrifter som gäller i Grekland vid tillämpningen av förordning

32 — Se sidan 89, punkt 3.5. I den tyska texten talas om "Verarbeitungssatz" (bearbetningsgrad). I den franska texten talas om "rendement de la transformation" (bearbetningsavkastning). Detta motsvaras snarare av det tyska begreppet "Verarbeitungsertrag".

nr 504/97. De argument som kommissionen har framfört, nämligen att grekiska myndigheter för EUGFJ:s inspektörer har angett att fraktsedlarna är den viktigaste delen i de nationella kontrollerna, samt det vittnesmål från ordföranden i kooperativet Axos, som återges i svarsinlagan, bekräftar kommissionens uppgifter om att fraktsedlarna har stor betydelse i det grekiska systemet. Dessa påståenden har inte bestritts.

2) *Nationella kontroller*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

89. Det skall i detta sammanhang påpekas att artiklarna 15 i förordning 1558/91 och 14 i förordning nr 504/97 inte innehåller några uttömmande regler om den bevisning som bearbetningsföretaget skall lämna in. I artikel 15.3 i förordning nr 1558/91 liksom motsvarande regel i artikel 14.3 i förordning nr 504/97 föreskrivs att bearbetningsföretaget skall underordna sig alla kontroll- eller tillsynsåtgärder som anses nödvändiga och skall ha den ytterligare bokföring som föreskrivs av de nationella myndigheterna. Den grekiska regeringen har inte vederlagt kommissionens konstaterande att fraktsedlarna utgör grunden för det grekiska kontrollsystemet. Den har emellertid inte heller gjort gällande — och det är det som är viktigt — att de konstaterade oegentligheterna i fraktsedlarna (avsaknad av underskrift, inga meningsskiljaktigheter avseende de levererade kvantiteterna) inte föreligger. Den kritik som den grekiska regeringen har framfört angående kommissionens konstaterande avseende fraktsedlarna kan sålunda inte godtas.

90. När det gäller kvaliteten på de kontroller som har utförts av de nationella tullkontoren har den grekiska regeringen hävdat att en oriktig tolkning har gjorts av artikel 16 i förordning nr 1558/91 och att en felaktig bedömning har gjorts av de faktiska omständigheterna. Den anser att kontroller har utförts ofta och noggrant. Rapporterna från dessa kontroller finns i de administrativa akterna. Den menar att kommissionens anmärkning i detta avseende är otydlig. I förordningarna nr 1558/91 och 504/97 uppställs inte enligt den grekiska regeringen något krav på att lagren skall kontrolleras. Sådana kontroller har emellertid under alla förhållanden utförts. I artikel 16 i förordning nr 1558/91 föreskrivs inte uttryckligen någon skyldighet att utföra kontroller. Det skall dock understrykas att Republiken Grekland har kontrollerat 100 procent av kvantiteten färdiga produkter i stället för de 15 procent som föreskrivs i artikel 16 i förordning nr 1558/91 och därefter, sedan tillämpliga bestämmelser har ändrats, fortfarande 100 procent i stället för de föreskrivna 25 procenten.

ii) Kommissionen

91. Kommissionens svar på detta är att akterna i fråga inte innehåller någon handling som avser de kontroller vars genomförande den grekiska regeringen har hänvisat till eller att, för det fall sådana rapporter har varit tillgängliga, att det inte har varit möjligt att granska de uppgifter som de innehåller. Bland annat så har ingen rapport överlämnats avseende Giannitsà, och de rapporter som har överlämnats avseende Edessa har inte innehållit några uppgifter om resultaten.

b) Bedömning

92. Kommissionens kritik går ut på att det är omöjligt att granska de kontroller som de grekiska myndigheterna var skyldiga att utföra enligt artikel 16 i förordning nr 1558/91. Argumentet från den grekiska regeringen, att de grekiska myndigheterna har kontrollerat 100 procent av kvantiteten färdiga produkter i stället för de föreskrivna 25 procenten och att kontrollrapporterna har lämnats till EUGFJ:s inspektörer tillsammans med andra administrativa handlingar, vederlägger emellertid inte kommissionens konstateranden. Även om kvantiteten färdiga produkter hade kontrollerats till 100 procent, om det saknas en rapport avseende dessa kontroller eller sådana rapporter åtminstone inte har varit tillgängliga för kontroll av kommissionen (vilket tullkontoret i Giannitsà har kritiserats för) eller ofullständiga rapporter har lämnats på grund av att uppgifter om resultaten saknas (vilket tullkontoret i Edessa har kritiserats för), kan man åtminstone konstatera att, under alla förhållanden, de föreskrivna kontrollerna har utförts på ett otillräckligt sätt. Den grekiska regeringen har inte visat att de två ovannämnda kontoren har upprättat kontrollrapporter för kontrollerna i överensstämmelse med tillämpliga bestämmelser. Kommissionens förebråelse angående att tillräckliga och kontrollerbara kontroller inte har utförts har följaktligen inte kunnat tillbakavisas. Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

3) *Skyldigheten att betala ett minimipris*

a) Parternas argument

i) Republiken Grekland

93. När det gäller anmärkningen att minimipriset inte har respekterats har den grekiska regeringen gjort gällande att det, i artikel 9 i förordning nr 504/97, inte regleras hur en producentorganisation skall betala ut priset för råvaran till sina medlemmar. Denna artikel rör endast förhållandet mellan bearbetningsföretaget och producentorganisationen. Det strider inte mot förordningarna nr 1558/91 och 504/97

att producentorganisationerna gentemot sina medlemmar företar korrigeringar med anledning av dessa skulder. Dessutom är dessa korrigeringar neutrala ur EUGFJ:s synvinkel. Även om vissa överträdelser har fastställts, rättfärdigar detta inte en korrigering på 10 procent av de deklarerade utgifterna. I andra hand har den grekiska regeringen i detta hänseende hävdat att den föreskrivna korrigeringen är oproportionell och att den skall reduceras åtminstone till 2 procent.

ii) Kommissionen

94. Kommissionen har understrukit att enligt gällande bestämmelser i Grekland kan en reduktion om upp till 5 procent av råvarans vikt ske då kvaliteten på leveransen inte har varit tillräckligt hög för att varan skall kunna bearbetas. I sådant fall är det möjligt att inte betala ut minimipriset. Kommissionen menar att en leverans antingen skall godkännas eller underkännas i sin helhet. Enligt kommissionen förekommer den ovan nämnda reduceringmöjligheten endast i Grekland. Denna möjlighet får till följd att bearbetningsföretaget gör en extra vinst. Sådana reduceringar har konstaterats åren 1996 och 1997, men har inte förekommit under åren 1998 och 1999. När det gäller det beslutade korrigeringsbeloppet har kommissionen uppgett att den har tagit hänsyn till medlingsorganets bedömning när det gäller tullupplaget i Giannitsà. I detta tullupplag har en skillnad på 2 632 469 kg mellan vad som verkligen fanns i lagret och den deklarerade mängden konstaterats. Kommissionen föreslog följaktligen först att 71 097 342 drakmer skulle dras av från de belopp som skulle återbetalas. Den genomförde emellertid inte denna korrigering. Detta belopp är följaktligen inte längre en del av den schablonmässiga reducering på 10 procent av de deklarerade utgifterna som företagits i fråga om bearbetning av persikor i Grekland, på grund av att bestämmelserna om minimipris inte hade respekterats och att det förekommit allvarliga brister i kontrollsystemet.

b) Bedömning

95. Det skall först konstateras att de förklaringar som den grekiska regeringen har lämnat avser förhållandet mellan producentorganisationerna och deras medlemmar. Kommissionens kritik rör emellertid det pris som bearbetningsföretagen har betalat till producenterna. Det skall i detta avseende konstateras att den grekiska regeringen inte har framfört några konkreta argument som avser de konstateranden som kommissionen har gjort.

96. Oberoende härav är den grekiska regeringens argumentering oförenlig med artikel 9. 2 i förordning nr 504/97. Enligt denna förordning skall producentorganisationen utbetala hela det belopp som har betalats ut av bearbetningsföretaget, vilket

minst skall motsvara minimipriset, till sina medlemmar. En eventuell minskning av det minimipris som avtalats mellan producentorganisationen och dess medlemmar är följaktligen inte förenligt med gemenskapsrätten.

97. Den grekiska regeringen har dessutom inte framfört några argument som rubbar kommissionens konstaterande att ett bearbetningsföretag har rätt att reducera beloppet med 5 procent av leveransvikten om det fastställs att de levererade varorna är av bristfällig kvalitet. Jag håller med kommissionen om att en sådan reducering inte har stöd i bestämmelserna i förordningarna nr 1558/91 och 504/97. Enligt artikel 10 i förordning nr 1558/91 och artikel 10 i förordning nr 504/97 skall producenten leverera råvaror av felfri och korrekt handelskvalitet, färdiga att bearbetas. Det följer av artikel 14.2 a i förordning nr 1558/91 och än tydligare av artikel 9.1 i förordning nr 504/97 att bearbetningsföretaget skall betala åtminstone det fastställda minimipriset till producentorganisationen. Följaktligen får det inte förekomma någon reducering av dessa belopp.

98. En sådan reducering som tillämpas av bearbetningsföretaget skulle inte vara förenlig med att ett minimipris har införts. Enligt artikel 4 i förordning nr 426/86 och artikel 3 i förordning nr 2201/96 fastställs det minimipris som skall betalas till producenten före ingången av varje regleringsår på ett abstrakt sätt, genom att hänsyn tas till det minimipris som gällde föregående regleringsår, till utvecklingen av baspriserna och till behovet av att säkerställa en normal avsättning för färska produkter enligt bestämmelserna för de olika områdena. Kvaliteten på de råvaror som i detta fall levereras till bearbetningsföretaget beaktas inte vid fastställandet av priset.

99. Sådana reduceringar saknar inte heller betydelse för gemenskapsbudgeten. Det minimipris som skall betalas för råvaran är endast ett av de kriterier som skall beaktas vid tillämpningen av artikel 5 i förordning nr 426/86 och artikel 4 i förordning nr 2201/96. Om minimipriset inte har betalats, är det abstrakt beräknade stödet till bearbetningsföretaget inte längre korrekt.

100. Vad beträffar frågan huruvida reduceringen på 10 procent är proportionerlig, kan det konstateras att, enligt riktlinjerna, en sådan reducering är berättigad då bristen rör kontrollsystemet i sin helhet eller dess grundläggande struktur eller verkställigheten av väsentliga kontroller som syftade till att säkerställa att utgifterna var korrekta, och det därför skäligen kan antas att risken för en mycket stor förlust för EUGFJ var överhängande.

101. I förevarande mål rör det sig om fraktsedlar som innehåller felaktigheter, vilka enligt kommissionens konstateranden utgör grunden för de kontroller som utförs av de grekiska myndigheterna. Det finns ej heller några bevis för att de påstådda kontrollerna har utförts. Möjligheten att sänka minimipriset, som i sig inte är förenlig med gemenskapsrätten, utgör slutligen också en betydande risk för EUGFJ. I detta avseende överensstämmer den reducering som kommissionen har gjort med riktlinjerna och kan således inte anses utgöra ett bedömningsfel.

102. Talan kan således inte heller vinna bifall på den sista grunden.

VI — Rättegångskostnader

103. Mot bakgrund av det anförda skall talan ogillas. Enligt artikel 69 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har yrkat att Republiken Grekland skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna och denna stat har tappat målet, skall Republiken Grekland ersätta rättegångskostnaderna.

VII —Förslag till avgörande

104. Mot bakgrund av det anförda föreslår jag att domstolen skall fatta följande beslut:

1. Talan ogillas

2. Republiken Grekland skall ersätta rättegångskostnaderna.